

“Sóc amb Ell en l'adversitat”

Encara que tot s'enfonsi i s'acabi, encara que els esdeveniments es presentin a l'inrevés del que s'havia previst, amb tremenda adversitat, no s'hi guanya res, amoïnant-s'hi. A més, recorda l'oració confiada del profeta: «el Senyor és el nostre jutge, el Senyor és el nostre Legislador, el Senyor és el nostre Rei; és Ell qui ens ha de salvar».—Resa-la devotament, cada dia, a fi d'acomodar la teva conducta als designis de la Providència, que ens governa per al nostre bé. (Solc, 855)

22 de febrer

I quan ens sotja violenta la temptació del descoratjament, dels contrastos, de la lluita, de la tribulació, d'una nova nit en l'ànima, el salmista ens posa als llavis i en la intel·ligència aquelles paraules: *Sóc amb Ell en l'adversitat*. Què val, Jesús, davant la vostra Creu, la meva; davant les vostres ferides, les meves esgarrinxades? Què val, davant el vostre Amor immens, pur i infinit, aquesta pobreta feixuguesa que m'heu carregat a les espatlles? I els vostres cors, i el meu, s'emplenen d'una santa avidesa, tot confessant-li -amb obres- *que ens morim d'Amor*.

Neix una set de Déu, una ànsia de comprendre'n les llàgrimes; de veure'n el somrís, el rostre... Considero que la millor manera d'expressar-ho és tornar a repetir,

amb l'Escriptura: *com la cérvola es deleix per les fonts de les aigües així es deleix també la meva ànima per vós, Déu meu!* I l'ànima avança ficada en Déu, deïficada: el cristià ha esdevingut un viatger assedegat, que bada la boca a l'aigua de la font.

Amb aquesta donació d'un mateix, el zel apostòlic s'encén, augmenta cada dia -tot encomanant aquesta ànsia als altres- perquè el bé és difusiu. No és possible que la nostra pobra naturalesa, tan a prop de Déu, no cremi en una fam de sembrar en tot el món l'alegria i la pau, de regar-ho tot amb les aigües redemptores que brollen del Costat obert de Crist, de començar i acabar totes les tasques per Amor.

Abans us parlava de dolors, de sofriments, de llàgrimes. I no em contradic si afirmo que, per a un deixeble que cerqui amorosament el Mestre, és molt diferent el sabor de

les tristeses, de les penes, de les afliccions: desapareixen així que s'accepta de cor la Voluntat de Déu, tan aviat com es compleixen de grat els seus designis, com pertoca a fills fidels, encara que sembli que els nervis es destrossin i el suplici sembli insuportable. (Amics de Déu, nn. 310-311)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/dailytext/soc-amb-ell-
en-ladversitat/](https://opusdei.org/ca-es/dailytext/soc-amb-ell-en-ladversitat/) (26/03/2026)